

liko olajšav v sebi. — Meseca maja poteče doba tricesarski zvezi, Avstrije, Nemčije in Rusije, svet sedaj ugiba, je-li se bode zopet pa sklenila. Kakor je sedaj podoba, se bode. Rusija se bliža zopet bolj Avstriji in je posebno čar za tako zvezo. Ruski poslanec na Dunaju, grof Lobanov biva sedaj v Petrogradu a vrne se te dni na Dunaj z lastnoročnim pismom carja do našega svitlega cesarja. — Bolgarskim regentom se ne mudi sklicati sobranja, da voli kneza. Od časa do časa izpusti pa vendar-le kako raco po svetu, da bode kmalu volitev kneza; tako tudi sedaj, ali pa se bode izvolil prejšnji knez, Aleksander ali kak drug princ, tega ne povedo bolg. regentje. No tega tudi ni treba, saj bi jim itak nihče ne verjel. — Turčija je v zadregi. Rusija terja od nje sedaj vojno odškodnino, katero ji je na dolgu, toda v kasah ima le temo. Bode ji pač gledati, da ustreže s čem drugim Rusiji, ne mara, če ne kje pri Bolgarih. — V Hennegan, belgiškem mestu, je pa na prebiro nov upor delalcev. Kacih 6000 je položilo orodje ter terja vzvišanje plačila. — Francoska vlada terja 136 milijonov letos novih davkov, drž. zbor se ji ustavlja a nazadnje bode jim vendar-le seči v žep, kajti republika je draga. — V Madridu je sedaj nekaj strahu, kajti kraljici se naznanja, da se pripravlja v nekaterih provincijah ljudstvo na ustajo. Menimo, da ne bode take sile, saj ljubi ljudstvo mlado kraljico, odkar je udova, še bolj, kakor poprej. — V Rimu še ministerstvo ne stoji nič trdno, pravi se, da kmalu sopet odstopi. — General Gené je poklican iz Massauah, vlada se dela, kakor da je delal ondi zoper njeno voljo a v resnici je storil le, kar mu je bila ona velela. Po nezgodi se vé, da je noče nihče biti kriv. — Iz Kartuma izvemo veselo novico, da je kalif Abdullah izpustil vse kristijane, ki so jih bile njegove čete ujele. Sirote kristijani so sicer veliko prestali, tembolj pa so sedaj veseli, da so rešeni smrdljive ječe.

Za poduk in kratek čas.

Trije brati.

(Narodna pripovedka iz Savinjske doline.)
Zapisal Leon Storman
(Konec.)

Drugi dan mu reče graščak, naj žene krave past.

„O, gospod“, pravi hlapec, „krave znam jaz kaj izvrstno pasti.“

Za rano zjutraj žene novi hlapec veliko čedo krav daleč za gost past. Prav židane volje je bil in z veseljem je po kravah pogledoval, kakor da bi bile vse njegove. Ne mine mnogo časa, ko pridejo po stezi mimo njega neki možje, bili so pa kupčevalci. Vstavijo

se pri pastirju in ga vprašajo, čegave da so te krave?

„Vse so moje“, jim odgovori.

„Bi jih kaj prodal?“, ga dalje prašajo.

„Zakaj ne, če dobro plačate.“

Pogodijo se za kup, bil je še precej dober: samo eno, pa najbolje suho kravo si prodajalec obdrži in naprosi kupce, da mu jo pomagajo na neko prav visoko smreko spraviti. Ko to naredijo in že tudi krave precej daleč odženejo, zdirja pastir, kolikor najhitreje je mogel, v graščino pred gospoda in kar v eni sapi hiti praviti. „Oj kaka nesreča se je zgodila, strašen vihar je vstal in je vse krave odnesel, samo ena je na neki smreki obvisela, pojdite mi pomagat, da jo doli spraviva, da bomo imeli še vsaj eno kravo pri graščini.“

„Ali tukaj ni bilo nič takega vetra? — Tam pa bi bil še celo mene odnesel, ko bi se ne bil za nek hrast prijel.“

Gospod mu ne verjame ravno prav, pa vendar gre spravljat kravo z drevesa; ni se hotel namreč jeznega kazati.

Tretji dan mu reče graščak iti svinje past.

„Te, te znam kaj lepo pasti“, govori si hlapec in žene še enkrat tako daleč, kakor prejšnji dan krave. Pa tudi danes pridejo kupci nad svinje, katere on vse proda, samo nekaj repov in ušes si nazaj izgovori.

Kupci takoj porežejo nekaterim svinjam ušesa in repe, potem pa hitro naprej ženejo.

Pastir gre zdaj do neke mlačine in potakne rep in ušesa pravilno, kakor bi bila svinja pogreznjena v blato: tako razvrsti vsa ušesa in repe. Potem gre domu in pripoveduje graščaku, da je prišel neki pes in vse svinje v neko mlačino nagnal, da so vse potonile, samo pri nekaterih se še rep in ušesa vidijo iz blata. Laže še tudi, kako močno je že za repove vlekel, pa nič ne more vun potegniti, naj mu toraj gre gospod pomagat. On je že tako ves blaten od mučenja; — povaljal se je navlašč po blatu.

Gospod si ne pomišlja dolgo, pa gre za pastirjem in ko prideta do mlačine, zagrabi z vso močjo v blato vtaknjeni rep, potegne silno, pa — — čof — na hrbet v znak tako, da so se zdaj noge tam videle, kjer je poprej glava bila.

Strašno zakolne in hudo je že bil jezen na hlapca, pa pokazati tega ni hotel, ker moral bi mu odšteti takoj 200 gld. Toraj začne tuhtati, kako bi se ga brez stroškov znebil. V tej zadevi popraša tudi svojo ženo. Ta mu svetuje, da naj gredo vsi trije drugi večer na nek most ležat, in ko bode po noči spal, vreči ga v vodo.

Zmenjeno, storjeno. Gresta toraj drugi dan gospod in gospa na neko potovanje in hlapec ju mora spremiti. Ker je bil vroči dan,

pravita gospod in gospa, da bodeta na mostu ležala, kjer je lep hlad, hlapec pa, da mora tudi zraven na strani ležati kot čuvaj.

Tako se je tudi zgodilo. Ko gospod in gospa močno zaspita, rine pa se hlapec na sredo med nju tako, da je on zdaj tam ležal, kjer je popred gospa, pa ona na kraju, kjer je hlapec ležal, ne da bi se onadva kaj zavedla.

Ko se gospod po noči prebudi misli, da še žena zraven njega leži pa tiho vpraša: „Ali ga zdaj? —“

„Le ga!“, bil je tih odgovor.

In ko bi trenil smukne mož svojo ženo pod most v vodo, da je že blizu utonila.

„Ko se potem zavé, kaj je storil, ni mogel več prikrivati svoje velike jeze. Mislil je, če imam leto dni tega človeka pri hiši, spravi me čisto ob vse, — ker me je v teh malih dneh že ob toliko ogoljufal. Plača toraj takoj še obljubljenih 200 gld. s prošnjo, naj hitro odide.“

Hlapec vzame vesel še teh 200 gld. Bil je sedaj jako bogat, saj je za krave in svinje tudi veliko dobil. Prav zadovoljen domu gre in se bratoma skaže, da ni tako zabit, kakor onadva.

Kupil je zdaj lepo kmetijo, pa si namenil tudi gospodinje poiskati. Snubi graščinsko kuharico in ona se mu je udala. Napravili so potem svatbo. Na njo so tudi mene povabili in sem na njej tako pil, da imam še zdaj mokra usta.

Smešnica 13. Na kolodvoru v Celju vstopi nemčur v kupé, kjer sta sedela dva kmeta pa nek tržan, znanec tega, ki vstopi in torej istotako nemčur. „No“, vpraša ga tržan, ko se mu vsede nasproti, „kako se ti kaj dopade v Celju?“ „Lepo“, je njegov odgovor, „lepo je mesto, samo škoda, da sliši v njem človek najbolj le slovensko beljenje“. „O“, dregne kmet tovarišu, „to mora pač pravo tele biti, da se izpozna tako dobro na beljenje“.

Razne stvari.

(Potrjenje.) Svitli cesar so potrdili g. Petra Mesarca, vel. posestnika v Št. Jurju v slov. gor., za načelnika, g. Antona Vogrina, posestnika v Spodnjem Porčiču, pa za njegovega namestnika v okr. zastopu Št. Lenarskem.

(Drž. zbor.) G. dr. Karol Gelingsheim c. kr. pristav pri okr. sodniji v Kozjem, je ravnokar razposlal svoj program volilcem mest Celje in Brežice in trgov Laško, Zalec, Vransko, Mozirje, Rečica, Gornji Grad, Ljubno, Št. Jurij pri Celju in Kozje. V njem ima toliko lepih misli in obljub, toda treznih, da ne bode volilcem težko izvoliti si ga za drž. poslanca. Ako bode mogoče, prinesemo njegov program v prihodnjem listu, sicer pa ga dobé volilci sami na dom.

(Jour fix.) V nedeljo je g. dr. Janko Srnc govoril v čitalnici v Mariboru o družini, o pogojih in uplivih na nje življenje. Govor, po besedi in vsebini izvrsten, našel je pri poslušalcih sočutno mesto. Prihodnjo nedeljo govori g. prof. J. Košan „o stanju ženstva v slov. pripovednih pesmah“. Ta govor bode letos zadnji v postnem času in ni dvoma, da napolni s poslušalci prostorije čitalnice.

(Vabilo.) Cesarjevič Rudolfovo sadje-rejsko društvo za Spod. Štajar bode dne 17. aprila t. l. imelo v Št. Jurju svoj redni občni zbor, t. j. na belo nedeljo popoldne v šolskem poslopju. Obravnava: 1. Poročilo ravnateljstva 2. Govor o sadjereji g. Franc Praprotnika, nadučitelja pri D. M. v Puščavi. 3. Volitev novega odbora. 4. Nasveti in predlogi. Med udeležnike bodo se tudi pri tej priložnosti brezplačno delili divjaki in cepiči. K obilni udeležbi vabi ravnateljstvo. V. Jarc. tajnik.

(Mariborska podružnica) družbe sv. Cirila in Metoda imela bode svoj redni občni zbor dne 31. sušca t. l. na večer točno ob 8. uri v čitalnični dvorani. Dnevni red: 1) Poročilo predsednika in blagajnika; 2) Volitev novega odbora.

(Vmirovljenje.) Č. g. dr. Fr. Žager, profesor veronauka na c. kr. gimnaziji v Mariboru, je stopil v stalni pokoj.

(Okr. štipendija.) Celjski okraj oddaja vsako leto štipendijo v znesku 120 gld. učencu, ki hoče iti na vinorejsko šolo pri Mariboru. Letos pa se je samo eden prošnjik za njo oglasil pa še ta je ni dobil, ker je preveč že v letih. Kaj je krivo, da se nihče ne oglasi? Načelnik, g. Fr. Stiger, zatrjuje sicer, da se je razpis štipendije v „najširnejih krogih“ razglasil, ali če misli, da je razglas v „D. W.“ že tisto v „najširjih krogih“, moti se mož, ali pa hoče druge motiti. Naj razglasi razpis štipendije v listih, ki pridejo v resnici v najširje kroge, bode pa videl, da ne bode razpis zastoj.

(XXII. redni veliki zbor) „Matice Slovenske“ bode v sredo dne 13. aprila 1887. ob 4. uri popoldne v dvorani ljubljanske čitalnice.

(Lep denar.) Kakor kaže račun okr. zastopa v Celju, prejelo se je v njem lani gld. 44.404.82½ in izdalo gld. 43.667.37½. Samo okrajne doklade so prinesle gld. 33.268.10, na dolgu pa jih je še za gld. 5372.03. No sedaj vemo, zakaj so davki leto za letom višji.

(Redni vel. zbor.) Podružnica celjske okolice v dež. pomočnem društvu štajarskih gospá ima dne 4. aprila velik občni zbor v Zalcu. Vrší se ob pol treh v gostilni „Pri kroni“ in je vzpored, kakor je pri takem zboru v navadi.

(Požar.) O naboru vojaških novincev se je uni teden unel v Ljutomeru ogenj v gostil-